

CULTURE ON

Про культуру та мистецтво

www.culture.onyou.com

№1(1) грудень 2020

Як розуміти мистецтво?

Історія картин

Музейний гід

Книгочас

Інтерв'ю з митцем

АрхітекТур

Навіщо сучасне
мистецтво?

Тон

Журнал «Culture on»

Всеукраїнське видання про культуру та мистецтво

Головна редакторка Кримська Марина
Літературна редакторка Дорош Тетяна
Художня редакторка Пашинська Анна
Технічна редакторка Вітенько Соломія
Коресподентки: Вітенько Соломія, Дорош Тетяна,
Пашинська Анна

Відповідальна за промоцію Кримська Марина

Друк Україна, Київ

Номер замовлення 19-7840

Culture on, №1(1) грудень 2020

Наклад 100

Ціна договірна

Журнал виходить щомісячно

Тел:(044)980-90-12

Адреса видавництва 01234, Київ,

Вул. Культура, 13-Б

Офіційний сайт: www.culture.onyou.com

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Всі права на статті, ілюстрації, а також художнє оформлення належать редакції журналу «Culture on» й захищені правовим аспектом.

Відповідальність за зміст матеріалів несуть автори публікацій. Концепція, наповнення і дизайн журналу є інтелектуальною власністю.

У номері:

Архітектур

Промприлад: мрії та інновації _____ 4

Інтерв'ю з митцем

Мистецтво фотографії від професіонала _____ 6

Історія в картинах

«Зоряна ніч», але темне небо _____ 8

«Чорний квадрат» Зрозуміти не можна залишити _____ 9

Книгочит

Книжковий вечір та мистецтво _____ 10

Музейний гід

Гоу в онлайн тури! _____ 12

Тема номеру “Сучасне укрмистецтво”

Кіновечір. Українському кіно бути _____ 14

Подивись. Побач. Відчуй _____ 16

Повітря українського театру _____ 18

Культура=пародія(?) _____ 20

Тон

За кулісами Disappeared Completely _____ 21

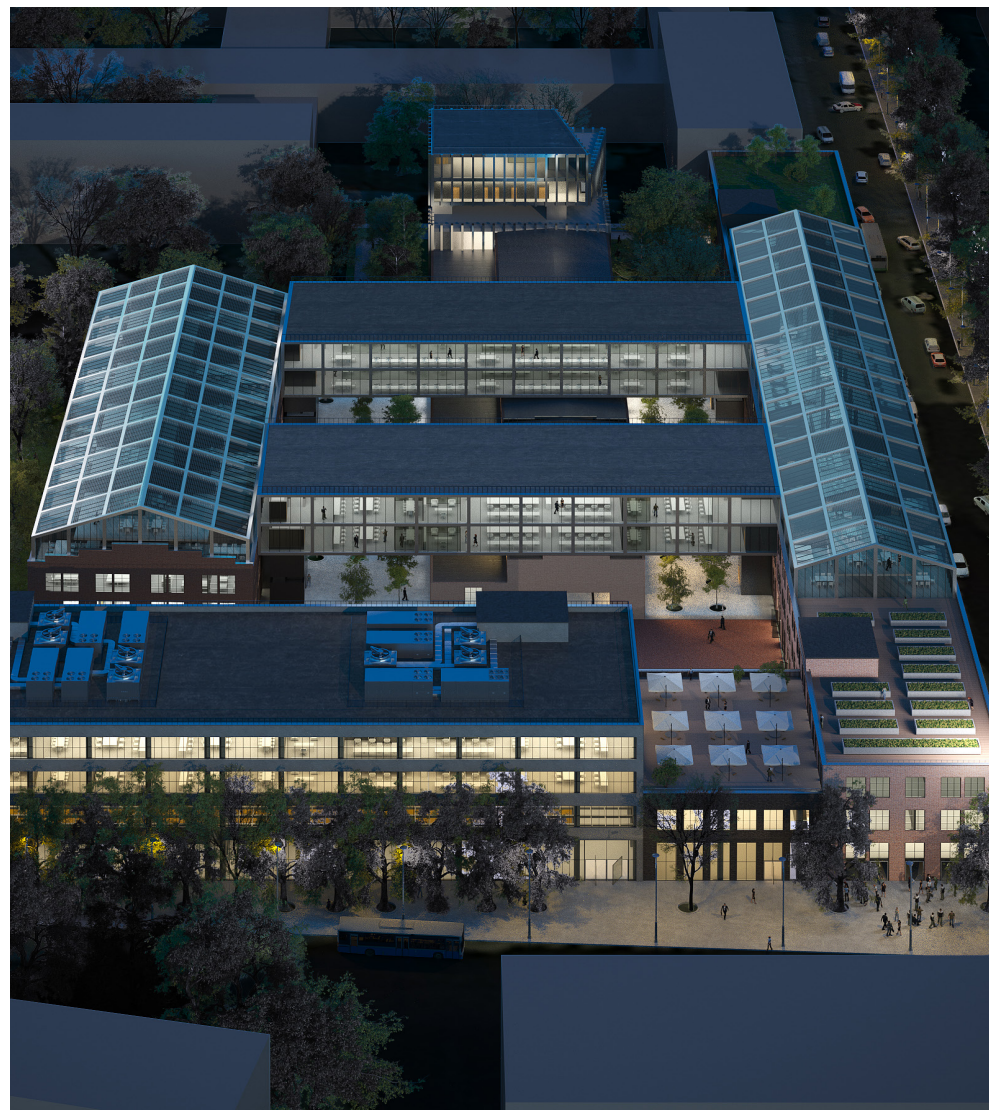
Як розуміти мистецтво

Картина «Алегорія з Венерою і Амуром» Аньоло Бронзіно _____ 22

Погроза Амура» Етьена Моріса Фальконе _____ 24

Промприлад: мрії та інновації

Якщо при слові «завод», у вас виникає образ громіздкої споруди з димами та втомленими працівниками, то вам варто прочитати цей матеріал. Адже такі будівлі – це не пережиток давнього й забутого, вони можуть стати місцем креативу, можливостей та особистісного саморозвитку. Саме таку ідею своїм прикладом показує колишній завод, а сьогодні інноваційний центр «Промприлад». Апсайклінг актуальний і для споруд!

У радянську епоху завод спеціалізувався на приладобудуванні, товарах широкого вжитку, автоматиці та промислових лічильниках. Проте сьогодні «Промприлад. Реновація» – це майданчик креативу, любові до нового та втілення нових проектів. Реалізує ідеї в таких напрямках, як нова економіка, урбаністика, модерний арт та освіта. Понад 600 подій протягом року, мільйони залучених інвестицій, сотні робочих місць та інвесторів – статистичні дані, за якими криється плідна робота злагодженої команди, яка має реальні позитивні результати. Промприлад цікавий ще тим, що має на меті створити затишок жителям Івано-Франківська, сприяти їхній зацікавленості рідним містом. Так, Києви чи Львови пропонують багато привабливих перспектив, але найкраще живеться і твориться все ж таки на рідних теренах. Одна моя знайома, яка відвідала цей заклад, ділиться враженнями: «Насправді це дуже крутий проект і молодіжна атмосфера. Я зачарована цим місцем, туди хочеться повертатися знову й знову». Зовнішній вигляд заводу може вас розчарувати, адже відчувається натяк на приземлений стиль, з його сірими будівлями, житловими будинками

навпроти та непривабливими формами. Проте це лише ілюзія, оскільки тематичне наповнення інтер'єру приємно здивує. Той момент, коли заходиш усередину і буквально гудишся у якомусь іншому, мистецькому Всесвіті. Величезна кількість тематичних секцій, які стосуються бізнесу, виробництва, природничих дослідів, дизайну та зон відпочинку. До 2023 року команда проекту планує розмістити на території заводу офісні простори, лабораторії, майстерні, виставковий та розважальний центри, готель та хостел, фермерський ринок, ресторани та ще багато цікавих об'єктів. Узагалі навіть на даний час аналогів такому проекту в Україні немає, а європейські держави зацікавлені в співпраці з цією креативною індустрією. Саме завдяки «Промприладу» Івано-Франківськ очолив рейтинг сприятливих для ведення бізнесу міст, заткнувши за пояс навіть Київ. Як я вже писала, цікавинкою Промприладу є вільний простір для сучасного мистецтва. Так, на пілотному поверсі будівлі активно функціонують галерея «Детектор» та Арт Цех, які стали професійним коворкінгом для любителів малювання. В межах останнього підозріло часто проводяться своєрідні школи, які допомагають зрозуміти мистецтво ремон-

ту, як культурний феномен. Ідейний керівник проекту, відомий художник Ярема Стецик так коментує подібний підхід: «Створюючи інтер'єри, я завжди думаю, як художник. Малюю єдину картину. І, малюючи картини, роблю це у свій кайф, витягуючи з природи найсмачніше, як дизайнер». У межах проекту втілюються і навчальні програми. Так, «Робоклуб ІФ» став потужною платформою для розвитку дитячих скілів у галузі програмування. Цікавим є те, що навички формуються уже з п'ятирічного віку, й це дуже крутий досвід виховання професіоналів з дитинства. Робоклуб не стоїть осторонь і такої важливої інклюзивної проблеми, як-от освіта для дітей з вадами слуху. У відповідь на моє питання представники спільноти повідомляють: «На даний момент у нас розпочинає навчання лише 1 група дітей з порушеннями слуху. Ми не є закладом спеціалізованим, лише дуже хотіли зробити корисну справу для нашого міста. Курс полягає у вивченні мови візуального програмування Скретч та вивчення робототехніки на базі конструкторів Lego Wedo 2.0.» Тобто фахівці роблять усе можливе, щоб подати якісні знання усім без винятку. І це насамперед вибір зручного формату. «Формат такий, що нашу програму для навчання

у клубі ми адаптували для таких дітей, та провели навчання 2 тьюторів, які також не чують та володіють мовою жестів. Зараз у нас вчать уже 17 таких учнів». Окрім навчання дітей, робототехніки дають практичні поради вчителям, які хочуть у своїх школах показувати дітям, що таке робототехніка, й готувати їх до цифрового майбуття. Інший проект «Дрібнота» спрямований на зовсім маленьких дітей, яким також потрібно дати зрозуміти, що вони можуть вільно креативити. Насправді про Промприлад можна писати багато, проте суть ви, напевно, вловили. Звичайна споруда старого заводу, в якій творять незвичайні люди. Якщо вас зацікавив цей приклад, але у вас немає можливості завітати в Івано-Франківськ, світ модерних технологій у допомогу. Переходьте за QR-кодом, щоб здійснити віртуальний тур, та закохайтесь у це місце ще більше!

Тетяна Дорош

Мистецтво фотографії від професіонала

Володимир Вітенько — відомий фотограф та відеграф Тернопільщини, який почав свій шлях у цій сфері мистецтва з нуля 4 роки тому, працюючи до того інженером у звичайній компанії. На цей момент успішними проектами фотографа є буклет для тур агенції Тернополя, а також велика кількість зйомок весіль, випускних та хрестин. Свій розвиток та ріст він показує аудиторії на сторінці Інстаграм @volodymyrvitenko. Щоб дізнатися його секрет успіху, ми задали йому декілька питань та попросили дати поради нашим читачам.

Чи завжди Ви відчували, що є креативною людиною, та те, що звичайна робота — це не те, що потрібно?

Насправді ні, я завжди займався чимось пов'язаним з мистецтвом. Вірші писав, малював портрети та пейзажі, займався фотографією ще з молодості, але ніколи не задумувався, що я креативна та нестандартна людина.

Чому саме фотографія?

Як я говорив раніше, фотографувати я любив завжди, почав займатися ще з школи, тому ніколи навіть не задумувався, чому саме фотографія. Навпевно просто подобається і все.

Фотографія — це лише для креативних людей?

Ні, насправді цим займатися може кожен, тут немає якихось обмежень.

Чи можливо навчитися мистецтві фотографії, якщо ти раніше цим не займався?

Звісно, що можна. Фотографія — це теж саме, як і в усіх інших професіях, якщо ти нічого не вмієш, то ти йдеш і вчишся. Ніхто не народжується з цим даром, тут відіграє роль лише ваша наполегливість та готовність до самоосвіти. Вчишся, практикуєшся і все виходить.

Де навчались цьому складному та примхливому мистецтву?

Мені не потрібно було вчитись, бо я вже і так це робив роками. Але, якщо говорити про те, де вчи-

Дякуємо Володимиру Вітенькові за таке щире інтерв'ю. Приємно, що є люди, які не тільки професіонали, а й готові допомогти іншим в опануванні азів мистецтва.

тись, якщо ти цим раніше не займався, то це звісно якісь курси, відео в ютубі, блогери, книги про фотографію. Зараз насправді дуже багато можливостей навчитися будь-чому, адже інформації у вільному доступі — тонни.

Скільки часу зайняло навчитися професійній зйомці фотографій та відео?

Щоб бути професійним фотографом, то потрібно багато і довго практикуватись. Напевно приблизно 3-4 роки у вас займе цей шлях від новачка до професіонала. Але наголошу, що за ці роки потрібно багато вчитись та працювати.

Як зробити так, щоб тебе помітили серед тисячі інших фотографів в Інстаграм?

Ой, це дуже складно зараз зробити в інстаграмі, адже всі тепер стали блогерами, фотографами і тд. Я розкажу про те, що допомогло мені у свій час. На кожній своїй фотографії я позначаю відповідні групи в соцмережах, які люблять виставляти найкращі роботи, також я користуюсь спеціальними хештегами. Наприклад #phototernopil #portrettern і тд. Головне робить красиві та професійні фотографії, адже фотографів багато, а професіоналів мало.

Чи прибуткова це сфера?

Якщо займатися цим професійно, мати відповідну техніку, то й ціна за вашу роботу буде вища. А якщо ж ви лише аматор і це ваша справа для душі, то прибутки будуть невеликі. Проте це насправді можна побачити в усіх професіях і сферах. Якщо ви професіонал, то і отримуватимете відповідно.

Дайте декілька порад для початківців

Я б вам радив збирати гроші на професійну техніку, адже і роботи тоді будуть кращі і ціна за ваші послуги вища. Також більше практикуйтесь, пробуйте, щось нове, експериментуйте, ну і ніколи не забувайте про навчання, адже це основа.

«Зоряна ніч» Вінсента Ван Гога

Історія

Нідерландський художник Вінсент Ван Гог з дитинства був чутливою і замкнутою дитиною. В юності він сім років займався оцінкою і продажем картин у фірмі свого дядька, де і виявив пристрасть до малювання.

Однак, комерція і мистецтво були для нього несумісні. Будучи сином священика, він вирішив піти по стопах батька: тричі намагався отримати теологічну освіту, але загострене почуття прекрасного і справедливого не дозволяло йому жити із людьми.

Зазнавши чергової невдачі, Ван Гог зосередився на творчості і вирішив створити разом з Полем Гогеном свою майстерню. Проте, регулярні конфлікти чутливого Вінсента з жорстокою реальністю в результаті остаточно вивели його з рівноваги: в 1889 році художник потрапив до психіатричної лікарні. Там він прожив рік і написав велику частину своїх картин.

Через кілька місяців після виходу з лікарні Ван Гог, за основною версією, покінчив життя самогубством, вистрілювши в себе з револьвера.

У травні 1889, під час чергового обговорення планів з Гогеном, Ван Гог раптово прийшов в шаленство і накинувся на нього з бритвою в руках. До кінця не ясно, що саме сталося, але пізніше вночі Вінсент відрізав собі мочку вуха. Його забрали в психіатричну лікарню в Арле, де через місяць після події художник написав картину «Зоряна ніч». Хоча Ван Гог зобразив вид з вікна лікарні, велика частина експозиції вигадана: йому було видно тільки пшеничне поле і небо.

Стиль

Ван Гог був постімпресіоністом. Художники цього напрямку прагнули відійти від точного зображення предметів і від імпресіоністської фіксації моменту. Для них на першому місці стояло завдання показати фундаментальні смисли, використовуючи колір і форми. Точність в зображенні реальних об'єктів тепер теж була не обов'язковою - головним стало висловити ідею.

У випадку з картиною «Зоряна ніч» сам Ван Гог ніяк не пояснює свою

задумку. Мистецтвознавці вважають, що величезні зірки відсилають до релігійних почуттів: роздумів про кінець буття, про вічність. Важливо відзначити, що картина була написана напередодні гострого нападу Ван Гога в липні 1889 року: можливо він творив в стані загостреного сприйняття.

Цікаві факти

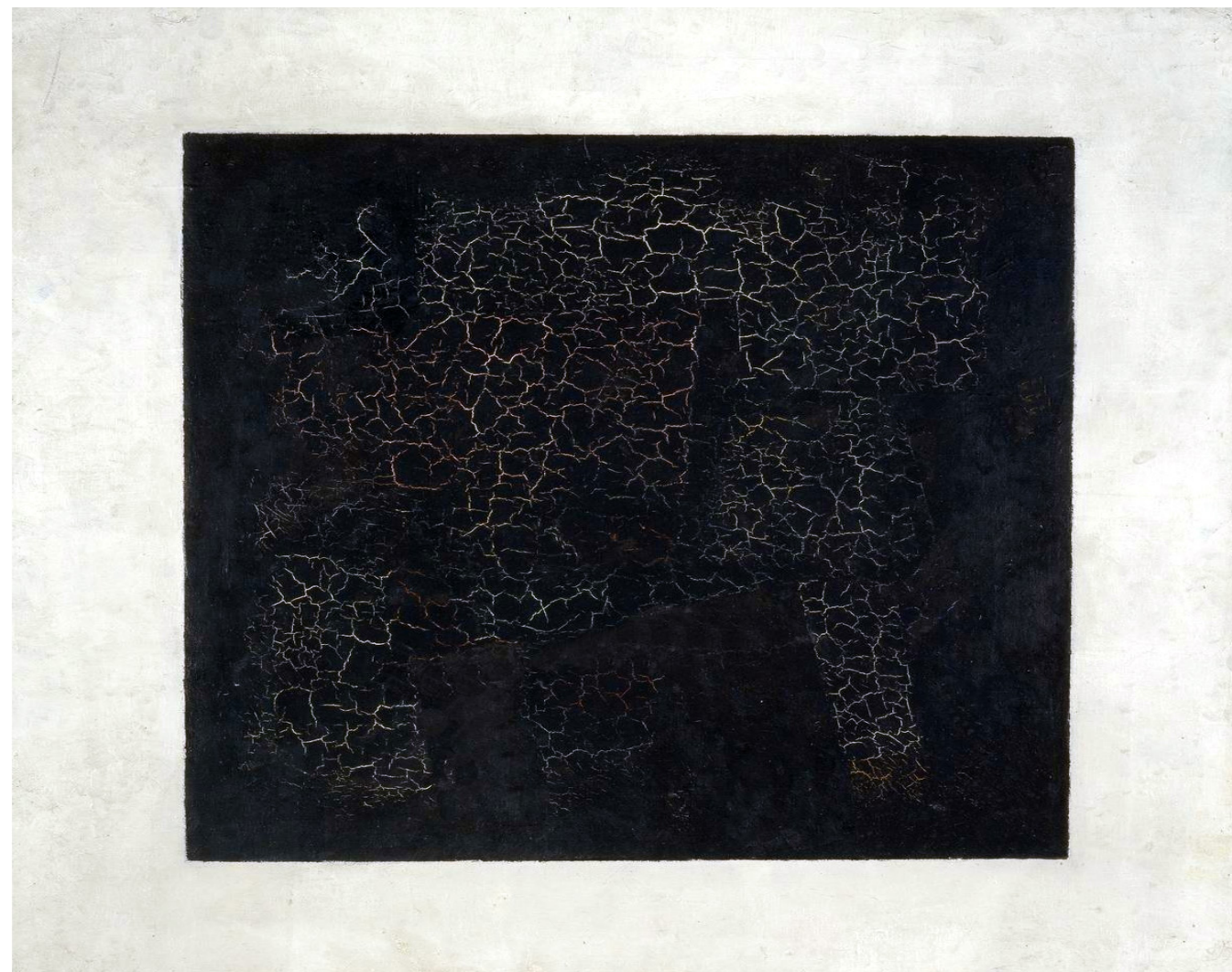
◇ Хоча картина стала одним з найвідоміших полотен Ван Гога, він листувався з художником Емілем Бернардом назвав її «провалом». Ван Гог прагнув писати з натури і уникати таких абстрактних елементів, як, наприклад, завихрення світла зірок.

◇ Найяскравіша зірка на картині, розташована праворуч від кипарисів, - Венера, яка, на думку дослідників, дійсно була такою в той час в Провансі.

Анна Папинська

Зображення картини взяте із сайту arts-dnevnik.ru

«Чорний квадрат» Казимира Малевича

Казимир Малевич народився в Києві, за походженням був поляком. Він захопився малюванням ще в дитинстві, першу масштабну картину написав в 16 років. Двічі намагався вступити до Московського училища живопису, скульптури та архітектури і двічі отримував відмову. Малевич створив унікальний напрямок в абстракціонізмі - супрематизм. Займався розробкою теоретичного фундаменту цієї течії, писав філософські праці, викладав живопис.

Історія

Ідея картини і супрематизму в цілому виникла в грудні 1913 року. Тоді Казимир Малевич малював ескізи декорацій до футуристичної опери, де зобразив чорний квадрат як протилежність сонцю. Пізніше Малевич написав «Чорний квадрат» в 1915 році поряд

з іншими картинами для футуристичної виставки. Сам художник датував роботу 1913 роком і називав її «основним супрематичним елементом». Датою створення полотна він вважав рік його задумів.

Простота зображення відобразила суть картини - «Чорний квадрат» означав нову віху в живопису, точку відліку, «нуль форм». Разом з цим полотном Малевич написав також «Чорний круг» і «Чорний хрест», які також лягли в основу супрематичної системи.

Стиль

Супрематизм розвинувся з абстракціонізму і був спробою остаточно піти від предметності. На думку Малевича малювання з натури так само примітивно, як і наскальний живопис. Супрематизм прагнув зрівняти художника і природу - вони не копіюють, а створюють з нуля.

Основними інструментами художника стали лише колір і найпростіші геометричні фігури.

Цікаві факти

◇ Крім початкового «Чорного квадрата» 1915 року було написано ще три авторських повторення картини. Оригінально полотно зберігається донині в Третяковській галереї.

◇ У 2015 році вчені знайшли і розшифрували напис на картині «Чорний квадрат». Вона звучить так: «Битва негрів в темній печері». Напис імовірно наспіх зроблена самим Малевичем і відсилає до чорного полотна художника Альфонса Алле «Битва негрів в печері пізно вночі», 1882 рік.

Анна Папинська

Зображення картини взяте із сайту arts-dnevnik.ru

6 книг на вечір про мистецтво

«Замах на мистецтво» Григорія Козлова

Рік видання 2018

Видавництво «ArtHuss»

Серія «UkrainianArtBook»

Ця книга розвінчає усі міфи та стереотипи про мистецтво. Ви дізнаєтесь, що культура – це не лише краса, пластичність чи слава. Вона також підконтрольна людським чинникам, емоціям, політиці й «великим дядькам».

Історія побудована у вигляді захопливого детективу, в якому розслідується невідома суть визначних об'єктів та сподвижників мистецтва. Від Джоконди до сучасного вандалізму, ви візьмете участь у розслідуваннях заплутаних клубків та таємниць. У цій книзі мистецтво набуває особливого шарму, й точно не залишить вас байдужими.

«Гра в музей» Наталії Космолінської

Рік видання 2018

Видавництво «Видавництво Старого Лева»

Впевнена, що згадка про музей викликає у вас далеко не радісні почуття. Так уже склалося, що такі установи асоціюються з чимось старим та забутим. Проте автори цієї історії так не думають. Цікавий формат ознайомлення із мистецькими об'єктами, ліричні відступи та пропозиції інтерактивності показують невідомий бік відвідувань музеїв. Історія скульптур та картин не видається нудною, адже після споглядання бюсту Наполеона, письменниці порекомендують вам рецептик однойменного торта. Книга показує, як можна поєднати старе та нове, пізнати краще музейні експонати. То що, гоу по музеях?

«Сучасне мистецтво України» Галини Скляренко

Рік видання 2018

Видавництво «ArtHuss»

Найкраще пізнавати мистецтво з уст митця. Бо хто як не він знає усю «кухню» творення шедеврів. Авторка вміщує яскраві есеї про художників доби «перебудови», які й заклали фундамент сучасного мистецтва. Їхні картини справді варті уваги і є орієнтиром для постмодерних творців. Книга позиціонує дуже гарну ідею: потрібно знати не лише мистецтво, а й тих, хто причетний до його формування. Авторка чітко окреслює проблеми мистецтва, внутрішній світ художників, їхній стиль та конфлікт інтересів.

Пора гуглити не лише картини, а й біографії художників!

«Моя дорога птаха» Олега Кузьменко

Рік видання 2015

Видавництво «Видавництво Старого Лева»

Пам'ятаєте Кузьму Скрябіна? Його пісні все ще запалюють серця фанатів, не залишають байдужими слухачів. Ольга Кузьменко в своїй книзі говорить ті слова, які не встигла сказати синові, розповідає історію кар'єрного росту, створення пісень та команду співака. Вміщено також деякі літературні доробки Кузьми та його пісні. Ця книга доводить, що часом історія єдиної людини може змінити світогляд багатьох. Авторка ще раз підкреслює, що розуміння мистецтва приходить не лише через слухання поп-музики (в цьому випадку), а й через усвідомлення сутності митця, його внутрішнього світу, поглядів та ідей. Прокрутимо ще раз «Старі фотографії»?

«Сучасне мистецтво України» Галини Скляренко

Рік видання 2020

Видавництво «КМ-Букс»

Чергова цікавинка від Ніла Геймана про те, як уява змінює світ. Автор буквально запалює творчим духом з перших сторінок книги, висловлює сміливі та провокативні думки, пропонує та спонукає до діл. «Лише мистецтво здатне змінити світ», – говорить Ніл Гейман, а ілюстрації Кріса Ріддела це підтверджують. Письменник розповідає про літературний досвід, важливість живого слова та потребу постійно бути в пошуках чогось нового. Книга цікаво ілюстрована й дуже чимось нагадує комікс, з його мінімальними, але важливими текстами та дотепними малюнками. То давайте може напишемо щось?

Історія кіно Д. Борамен

Рік видання 2019

Видавництво: «Видавництво Старого Лева»

Саме час поговорити про кіно. Точніше пробігтися по всій історії його розвитку, починаючи з театру тіней і закінчуючи віртуальною реальністю. Автор вибирає зовсім неординарні стрічки для аналізу: нікельдеони, перші афроамериканські режисери, самурайська естетика, жінки у кіноіндустрії, Зоряні війни і кінопрокати. До того всього вибрано вдалий дизайн.

Знову ж таки аналізується роль кожного учасника в знімальному процесі та переосмислення ролі керівників проєктів. Ця книга допоможе зрозуміти таємниці творення кіно та історичні особливості цього мистецтва. Що подивимось на вихідних?

Тетяна Дорощ

Гоу в онлайн тури!

Всі ми знаємо, що через пандемію в країні багато музеїв припинило проводити виставки та взагалі приймати відвідувачів. Проте така ж кількість хранителів мистецтва проводить віртуальні виставки. Нині світ технологій розвивається шаленими темпами, тому проводити екскурсії онлайн це те, що треба під час карантину. Отож, ми підбрали для вас добірку з трьох віртуальних турів по музеям Києва. Читаючи наступні випуски нашого журналу, ви зможете побачити інші добірки з різних міст України.

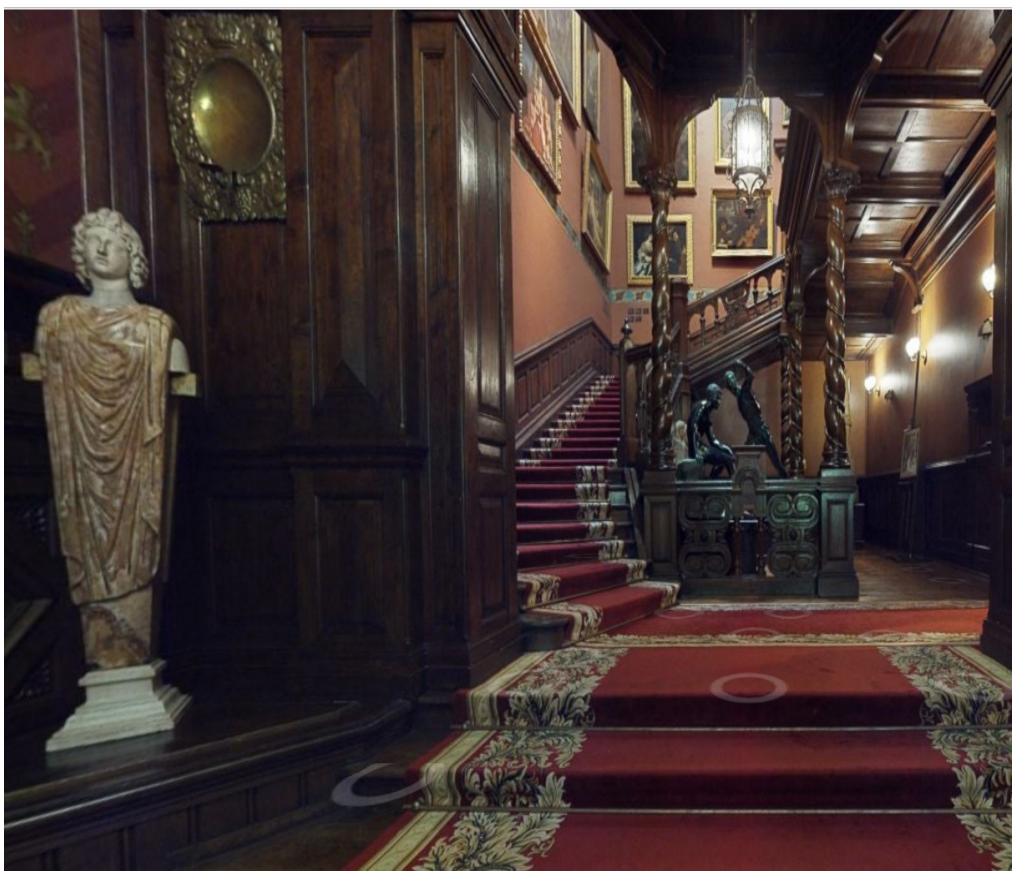
Музей Ханенків

Це чудова можливість для того хто ще не відвідував цей музей, переглянути його чарівне, історичне наповнення. Над створенням такої масштабної колекції 40 років працювала сім'я Ханенків, а саме Богдан та Варвара Ханенки. У музеї розміщено приклади європейського живопису, скульптури і прикладне мистецтво епох Західної, Південної та Східної Азії, мистецтво Стародавнього світу: Єгипет, Греція та Рим, руську й українську ікону, українське народне мистецтво, європейську та східну зброю, унікальні пам'ятки й цілі комплекси археології.

Попри величезне наповнення музею, заворожує сама будівля. Потрапивши у середу, навіть через екран комп'ютера можна відчувати цей старовинний колорит. Великі сходи на верх одразу кидаються у вічі, килим на них легко вписується у весь інтер'єр музею.

Все написане потрібно бачити своїми очима. Тому невідкладайте це на потім, а прямо зараз посвятить себе мистецтву, поглибтесь у цю сферу на декілька хвилин зайшовши на сайт віртуального туру(посилання буде прикріплене нижче) і абсолютно безкоштовно насолодіться цим колоритом Ханенкової колекції.

Віртуальний тур:

Музей української діаспори

На сайті самого музею у рубриці «ExhibitionOnQuarantine» є можливість онлайн відвідати виставку «Наш Сікорський». Даний проєкт діє на постійній основі. На виставці відвідувачам пропонують дізнатися про речі, які надихали та спонукали молодого авіаконструктора до створення першого гелікоптеру у Києві, про перший політ на найкращому літаку Російської імперії С-6А у 1912 році, про оригінальний американський літак Сікорського S-29А та окрім цього багато інших цікавих фактів про цю видатну людину.

Важлива інформація для тих, хто все ж полюбляє гуляти музеєм в реальності, а не онлайн: дана виставка, після зняття карантинних обмежень, буде проведена офлайн, не пропустіть це.

Сайт музею:

НАІВ ФЕСТИВАЛЬ
НАІВНОГО
МИСТЕЦТВА

Автор невідомий
Дівчина з оленем
Сер. XX ст. полотно, олія
Музей Івана Гончара

НАІВ ФЕСТИВАЛЬ
НАІВНОГО
МИСТЕЦТВА

Марія Примаченко

Фото взяті з тематичних сайтів музеїв

А на кінець, ми приготували солоденьке, це не те що виставка, а цілий фестиваль. Отож, рекомендуємо відвідати онлайн-фестиваль наївного мистецтва.

Фестиваль наївного мистецтва

«Наївне мистецтво — це творчість митців-аматорів. Тих, кого називають інситунами майстрами (від лат. insitus — природжений, непривнесений). Художники, скульптори, актори, музиканти в селах та містах представляють український наїв сьогодні. Весь світ захоплюється роботами Марії Примаченко та Катерини Білокур, але ще сотні імен ми маємо відкрити для себе.» – пише на головному сайті фестивалю.

На цьому заході ви зможете помилуватися і навіть подивуватися картинами сучасних українських художників. На сайті зібрано понад 100 робіт, серед яких можна побачити картини таких митців як: Катерина Білокур, Марія Примаченко, Олександр Найден, Дмитро Молдованов та багато інших. Автори проєкту, а саме «Я Галерея» за підтримки Українського культурного фонду, планують зібрати у відкритому доступі колекцію українського наївного мистецтва з різних регіонів України. На онлайн-фестивалі вже представлені роботи, зроблені від XVI століття і до наших днів. До того ж на сайті є можливість переглянути інтерв'ю з багатьма авторами представлених картин. Також організатори обіцяють провести вистави, концерти, майстер-класи та тематичні кінопокази й дискусії.

Картини з фестивалю можна побачити і на власні очі, а саме, на великий подив, у київському метрополітені на станціях синьої гілки— на платформах розмістили плакати з інформацією про картини українських художників-примітивістів.

Зверніть увагу, що кожен охочий може стати учасником цього проєкту, просто надіславши свої роботи на сайт фестивалю.

Марина Кримська

Сайт музею:

КіноВечір: українському кінематографу бути!

Багато хто з нас звик ходити в кіно та дивитися в дома фільми створені іншими країнами, забуваючи, що український кінематограф також не стоїть на місці. Звичайно, дехто скаже, що це не найкращі фільми, і справді якісних не так уже й багато. Проте ми вирішили довести, що українці вміють знімати кіно або хоча б прагнуть до цього. Тому наша команда, знову ж, створила добірку з трьох українських фільмів, на які варто витратити свій дорожочинний вечірній час.

«Гуцулка Ксеня»

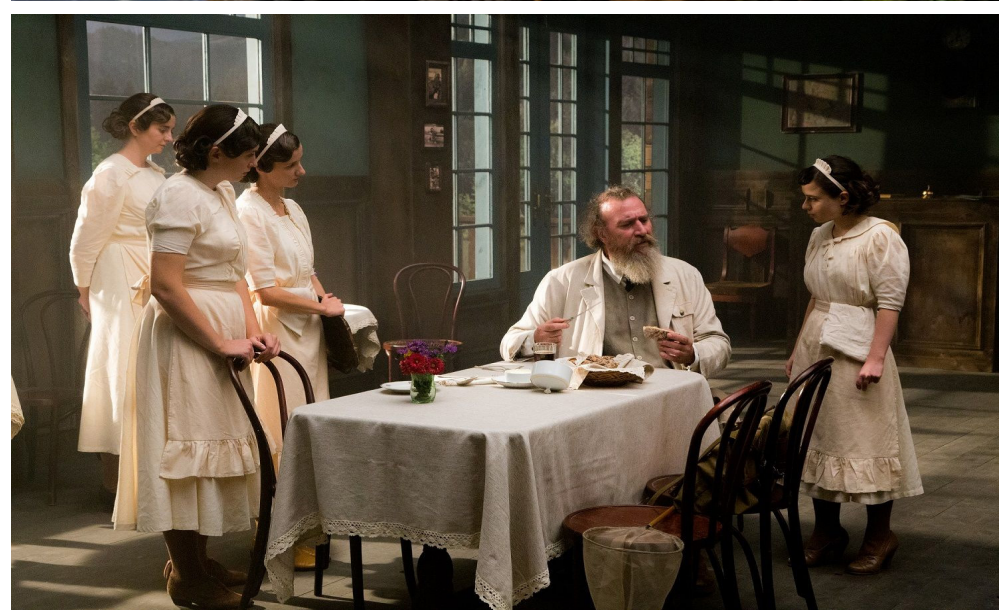
Перший фільм під назвою «Гуцулка Ксеня».

Це український фільм-мюзикл який був знятий у 2019 році режисеркою Оленою Дем'яненко. Він знятий за мотивами однойменної оперети Ярослава Барнича.

Фільм вийшов в широкий український прокат 7 березня 2019 року. Якщо коротко про сюжет фільму, то події відбуваються у 1939 році, до окупації Західної України більшовиками залишається кілька тижнів.

У Ворохту приїздить американець українського походження Яро (Максим Лозинський), щоб одружитися з україночку. Тільки за цієї умови він успадкує великі статки батька. Яро знайомиться з гуцулкою Ксенею (Варвара Лущик), яка змінює його плани.

У цій кінострічці досить напружений сюжет, цікаві спец-ефекти, які додають страху та змушують серце битися частіше. Він справді показує українців тих часів, їх мова, одяг, життя – це все неймовірно зацікавлює. Тому любителям історії та кохання, раджу мерщій сідати в улюблене крісло з чашкою чаю та вмикати «Гуцулку Ксеню».

«Гудзик»

Наступний фільм доволі старий, але коли вчителька у школі порадила мені його подивитися, я зрозуміла, що рік створення не такий уже й важливий. Фільм називається «Гудзик», він був знятий ще у 2008 році. Це український мелодраматичний телевізійний фільм режисера Володимира Тихого, зфільмований за однойменним романом відомої української поетеси Ірен Роздобудько.

У кінострічці демонструються 80-ті роки у СРСР, який охоплений «перебудовою» та «гласністю», в Афганістані йде війна, де гинуть вісімнадцятирічні хлопчачки. Денис, його зіграв Анатолій Пашинін, головний герой стрічки, студент кінематографічного інституту. Він щасливий, що його не відправили виконувати обов'язок воїна-інтернаціоналіста у Афганістан.

Молодий хлопець розважається на повну. Одного разу він зустрічає жінку, у яку відразу ж шалено закохується. Та у неї є родина, вона успішний режисер і відкидає зухвалого юнака. Засмучений він вирушає на війну до Афганістану, де суворе оточення сприяє перегляду його життєвої позиції. Через багато років вони зустрічаються знову, і його кохання піднесе йому нові випробування та труднощі.

У сюжеті є багато неочікуваних моментів, хоча спочатку фільм починається досить легко та невимушено. Сучасна молодь може сказати, що цей фільм геть невартий їхньої уваги, адже в нинішніх трендах немає таких фільмів, але хоча б через те, що ця кінострічка екранізує роман такої неперевершеної поетеси, можна його переглянути. І не зважати на його вік, просто дивіться та вдумуйтеся в сюжет, не думайте одразу, що це щось схоже на російські мелодрами, знайдіть у цьому фільмі щось більше, адже це і є мистецтво.

«Гола правда»

А зараз перейдемо до нового фільму, який був знятий у 2020 році його назва «Гола правда».

Це українська комедія 2020 року, знята режисером Олександром Беляком. Фільм є неофіційним переспівом італійського фільму 2016 року «Ідеальні незнайомці».

У цьому кінови знайдете багато гумору та неочікувану кінцівку. В ньому використано чудову українську музику, яка зараз у всіх на вустах і почути її у фільмі це просто насолода для очей та вух. До того ж у фільмі реально крутий сюжет, під який точно не хочеться заснути. А саме розповідається як, восьмеро друзів приїжджають до Одеси на відкриття нового розважального клубу свого приятеля Андрія. У закладі багато кімнат, де можна пограти хоч у Мафію, хоч у Крокодила. Однак головна фішка клубу — Детекторрум із унікальним та надточним детектором брехні. Друзі вирішують дізнатися найбільш інтимні таємниці одне одного. І після цього рішення розпочинається найцікавіше, що змушує подивитися на героїв по іншому та посміятися з них.

Саме цей фільм показав мені, що український кінематограф існує. Від його перегляду я була в захваті і неважливо, що він схожий на італійський фільм. Важливо те, що це наше – українське. І його хочеться передивитися ще раз, тому що саме кінцівка вражає та затамовує подих.

Марина Кримська

Фото взяті з тематичних кіносайтів

Подивись. Побач. Відчуй

Анатолій Криволап

Анатолій Криволап вважається найуспішнішим сучасним художником України. Про нього сьогодні говорять чи не найбільше. Він — найдорожчий серед представників сучасного українського мистецтва на міжнародному арт-ринку. У жовтні 2013 року на торгах аукціону “Phillips de Pury & Co” в Лондоні роботу “Кінь. Вечір” було продано за \$186 тис. Рекордну суму ще ніхто з інших митців не зміг перевершити. Вартість його картин б’є національні рекорди: у середньому полотна продаються по \$70 тис. В основному художник малює пейзажі та експериментує з кольором. Статус “найдорожчого” перетворив роботи Криволапа на обов’язковий предмет декору приймалень, кабінетів і віталень багатьох успішних співвітчизників, а його ім’я — бренд.

Іван Марчук

Цього художника називають сучасним українським генієм мистецтва. Британці навіть включили його до списку “100 геніїв сучасності” у 2007 році, в якому він, до речі, єдиний українець. Є засновником нових стилів у мистецтві, зокрема “пльонтанізму” (таку назву митець жартома дав своєму стилю — від слів “плетсти”, “пльонтати”). Ця авторська техніка передачі зображення — це нанесення фарби тонкими кольоровими лініями, їх переплетення під різними кутами (картини ніби створені з клубочків чудернацьких ниток), чим досягається ефект об’ємності й світіння. Таке зображення, балануючи на межі рукотворного і технологічного, через складність філігранного виконання і трудомісткість практично не підлягає повторенню.

Борис Михайлов

Борис Михайлов — це єдиний український митець, який виставлявся у НьюЙоркському Музеї Метрополітен (2011 рік). Він є членом Німецької академії мистецтв, лектором Гарвардського університету, а роботи його є в таких відомих зібраннях, як Музей сучасного мистецтва у Нью-Йорку, Мюнхенський Пінакотеці модерну, Музеї Вікторії та Альберта у Лондоні. Михайлов в основному прославився фотографією, хоча він також і малює. Зокрема Михайлов свого часу шокував українців картинами оголених чоловіків.

Олександр Ройтбурд

Олександр Ройтбурд — багатогранна особистість, один із найвідоміших сучасних українських митців в усьому світі. Найвища задокументована ціна на роботи Ройтбурда — \$97 тис. “Прощавай, Караваджо” на аукціоні Phillips de Pury & Comranу у червні 2009 року. Цікаво, що надихнув художника на створення серії успішних картин резонансний випадок: викрадення з Одеського музею західного і східного мистецтва роботи Караваджо «Поцілунок Іуди».

Василь Цаголов

Київський художник, добре відомий закордоном. Брав участь у міжнародних виставках, його роботи непогано продаються на зарубіжних аукціонах. Роботи Василя Цаголова можна впізнати з першого погляду через їх характерну манеру: художник залишає непокриту фарбою плями. Свої шедеври він творить, поєднуючи міфологію з масовою культурою, на основних принципах сучасного постмодернізму. Картину Василя Цаголова з циклу “Офісна любов-2” придбали за \$53, 6 тис. на аукціоні Phillips de Pury & Comranу на початку червня 2009 року. Того ж року на Sotheby’s картину Цаголова “Зайчик” купили за \$41 тис. Однак існує і неофіційний ринок “з рук у руки”. Інсайдери подекуди, що картину “Кого боїться Хьорст” один колекціонер придбав за близько \$100 тис.

Вітенько Соломія

Іван Марчук «Долі»

Анатолій Криволап, «Степ»

Василь Цаголов. Робота з проекту «Художник і модель»

Повітря сучасного українського театру

На що дихає сучасний український театр? Не на ладан, точно!

Театрознавці визначають ситуацію української сцени як нормальну. У Києві зараз близько тридцяти державних театрів і ста – незалежних. Хоча в інших європейських містах ситуація масштабніша, ми розвиваємося в бік кількості та якості. Це помітно з активної появи театральних фестивалів останніми роками. Серед них «ГРА», який скидається на український «Оскар» у театральній сфері, «Відкрита сцена», де незалежні театри можуть позмагатися одне з одним і вийти на ширшу аудиторію, та «Кіт Гаватовича» у Львові, де на акторів не лише дивляться, а й спілкуються з ними та переймають досвід просто неба.

Така кількість театрів, особливо незалежних, спричиняє розмаїття тем, стилів і форм виступів. З часів здобуття Україною незалежності театр припинив виконувати завдання уряду. Тому художні керівники й режисери почали хапатися за все, що пропустили в світовому розвитку, ставити драми абсурду Беккета і Йонеско, переосмислювати класику і пригадувати, що ж відкрив репресований Курбас. Тоді на сцені була каша. А глядачі не знали, куди ж їм піти. За 28 років незалежності ми змирилися зі свободою і кожен театр визначив свій вектор розвитку. Втім, є дві спільні риси «театрального» повітря. Передусім, через політичну ситуацію в країні більшість вистав несуть соціальну функцію та рефлексують на те, що відбувається. Навіть якщо це «Різдвяна ніч» Гоголя.

Крім того, український театр пластично-музично-драматичний. Наші актори на світовій сцені посідають особливе місце, бо відповідають не лише за гарну гру, а й добре співають та рухаються. Їх називають універсальними. Тепер розуміємо, чому, коли у виставі відсутній один із трьох компонентів, складається враження, що нас обікрали. Український глядач театру балуваний. Але в хорошому сенсі.

Де ж дихає театр? Всюди. Принаймні, намагається. Театральні вікенди можна влаштувати в різних містах України, бо повітря там інше. Ні, у Львові театри не грають лише Франка і вистави про Бандеру, а в Харкові – тільки адаптації російської літератури. Просто в різних міст – різний досвід.

У Берегово можна відвідати Угорський театр, познайомитися з незнайомою мовою, грою та почитати субтитри. У Чернігові – зловити театр Шевченка а.к.а. «такі класні, що весь час на гастролях» і подивитися «Вій» і «Різдвяну ніч». У Івано-Франківську побачити «Калігулу» Камю, зіграну українськими акторами та поставлену французьким режисером і керівником театру (сюрприз!) Франка. В Одесі піти не тільки в Оперний (хоча й туди теж), а й у театр Василька на «Одруження» та «Вона його любила». У Львові – в театр Леся Курбаса на «Перехресні стежки» з бездоганною роботою з постановкою сцени та хореографією акторів, «Благодарний Еродій» і «Так казав Заратустра» – щоб впасти у філософсько-хореографічно-музичний транс і з'їсти яблуко; у театр Лесі Українки на «Горизонт-200», щоб подивитися на перетин сучасного з прийомами Курбаса та перейнятися до бажання написати рецензію, та «Люди», щоб посміятися з власної депресії, (знову) її усвідомити та помітити, як часто вас оточують гомо сапієнс.

Анна Пашинська

Реклама

Вподобайка

Найкраща газета для розваг та розвитку школярів

Фото із сайту kontramarka.ua

Культура=пародія(?)

Зінаїда Петрівна, колишня завклубу села Кобитилівка

(гумореска)

Пишу цього листа з валідолом і корвалментом, бо інакше не написала б. У мене тепер тиск під 200, а все через ту культуру! Точніше через те, що її немає! Я маю право так казати, бо 30 років гнула спину в клубі нашому, щоб йому там добре було. І що думаєте не робила би до сьогодні, якби не виперли мене, бо стара? Хто сказав, що мій вік уже старість? Та я як захочу то ще й під вінець з Миколою піду. Тільки дайте валідола вип'ю, бо вже серце тисне... Так от, пишу я вам, бо біда на землю суне. Культуру під ноги кинули, позалазили в ті телефони, позатикали навушники й думають, що пальцем у небо тицьнули. Та я пам'ятаю, як була молода, то кожну суботу в клуб ішла. І не на гульки (прости, Боже) а щоб пісні поспівати, вірші почитати.

А які ми вистави клали, сцена ледь нас витримувала! А тепер що? Питаю у сусідського хлопчини: «А розкажи мені но щось із Котляревського?». А він...а він у регіт. Каже: «Котляревського не знаю, а от Подерв'янського розповім», і як почне. Люди добрі, то я геть від нього втекла, від гріха подалі. Та ми колись Шевченком зачитувалися, а про любов самі писали. Я, як сьогодні пам'ятаю, Микола в армію ішов, то я йому такого вірша склала – всі кури плакали.

А зараз навіть, коли й співають про щось, то хіба бозна-якою мовою.

Внучка вчора якусь українську включила, то в мене аж тиск підвищився. Ні слів там ні рими, то треба, що пісня за душу брала, а від таких «талантив» тільки вікна бряжчать. І це ви називаєте культурою?! Ха, це таке мистецтво, як з мене балерина! До речі, хто зараз на балет ходить чи в театр?

Ми колись днями в чергах стояли, щоб на виставу потрапити, культурно розвивалися. Пам'ятаю, аж у Львів на балет їхали, й цілий той концерт плакали від тієї краси. А зараз як танцюють, то страшно стає, бо то не танці, а дригання якесь. Таке враження, що 200 Вт на них б'є. Ой, і як скажуть не хворіти від такого ВАНДАЛІЗМУ? Вчора заглянула у внуччин телефон, а там я... От чистісінька я, в хустці недільній і зуби мої, вложені! Я питаю

її, що це таке, а вона мені «Це, бабцю, мем такий». То вона певно на увазі картину якусь мала, чи шо... Бо хто б де бачив, щоб зі старої жінки посміховисько робили? Ще й напис такий, чисто як я говорю, тільки коми десь погубили, грамотії... Тут, до речі, як за картини то окрема тема. Ви бачили, що зараз малюють? РОЗМАЗНЮ! Намалювало якесь дві лінії і круг і ходить горде, що митцем стало. Я б сказала, ким ти дитино стало, але краще помовчу. Не культура зараз, а пародія, чуєте ПАРОДІЯ! Нема вже того мистецтва, яке б серце вражало, все тепер таке сучасне, а толку з нього нема ніякого. От написала цього листа, аж легше мені стало, бо сказала, що думаю про всі ці пародії. То може ви мені поясните, що таке то мистецтво і як мені внучку перевиховати? Бо вона в якийсь стрит арт збирається... Дорога Зінаїдо Петрівно! Уважно прочитали Ваш лист і відповідаємо. Мистецтво зараз є, і меми – це навіть його частина. Вони для нас не є лише сміхом, а й джерелом інформації. Просто така вже у нас мистецька мода – бачити красу в дивному. Тому не переживайте за внучку й бережіть своє здоров'я! Бо є культура чи нема, а ваше здоров'ячко для нас є дуже важливим!

Тетяна Дорош

Ілюстрація із сайту хакер.ru

Реклама

ХУДОЖНІ КУРСИ ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ
Майстерня «Бегемот Нося»

За кулісами Disappeared Completely

Захоплюєшся альтернативною музикою в стилі інді-поп? Тоді тобі точно потрібно познайомитись з цим незвичним та цікавим музичним гуртом, чим наш журнал зараз і займеться.

Хто це такі?

Disappeared Completely — інді-поп гурт заснований у 2016 році. Гурт є представником міжнародного лейблу «La belle musique». У творчому доробку артистів: альбом «Sea of Fallen Nests» (2017 рік) та EP «Dissolve» (2019 рік). Дебютний сольний концерт виконавців відбувся у 2018 році в арт-просторі «Mezzanine».

Окрім того, гурт неодноразово виступав на Кураж Базар та фестивалях «Kyiv music days» і «Open Air».

Яка історія створення цього гурту?

Як розповідають учасники, історія гурту почалась із «музичних витівок» соліста Віталія Шапки. Готуючись до одного з університетських заходів, Шапка познайомився з вокалісткою Вікторією.

Студенти створили дует, а згодом до гурту доєдналися клавішниця Христина Загорська та гітарист Антон Сьомаш. Перші пісні «Free» та «In the Sea» записувалися в кімнаті гуртожитку, а в якості мікрофону виступав iPhone 4 обгорнутий ганчіркою.

Як досягли популярності?

Переломний момент стався, коли блогерка Наталія Шелягіна на Youtube-каналі «Wylsacom» порекомендувала глядачам послухати треки «Disappeared Completely». Після цього гурт підписав французький лейбл «La belle musique». У 2017 артисти випустили дебютний альбом «Sea of Fallen Nests», який належно оцінили слухачі з Європи. Ще на етапі попереднього замовлення Apple Music додав трек «Piano 223» в сегмент плей-листа «Краще за тиждень!» Наступні пісні Disappeared Completely «Rains of Apologies» і EP альбом «Dissolved» входили до

чартів різних країн, зокрема: Франції, України, Росії, Бельгії, Німеччини. У 2018-мудо гурту доєднався гітарист Михайло Алещенко. Цього ж року артисти зібрали майже 400 слухачів на дебютному сольному концерті у Києві. На початку 2019-го відбулася прем'єра міні-альбому «Dissolve». Одноійменна пісня з релізу потрапила в топ-чарт «Краще за тиждень» в Apple Music.

А що ж їх так надихнуло?

За словами учасників, на них вплинули такі групи і виконавці як Radiohead, The XX, Massive Attack, Atoms For Peace, Atticus Ross and Trent Reznor.

Історія цієї групи справді варта уваги та поваги. Ви можете послухати їхні оригінальні пісні на просторах їхніх соціал-медіа або Spotify.

Соломія Вітенько

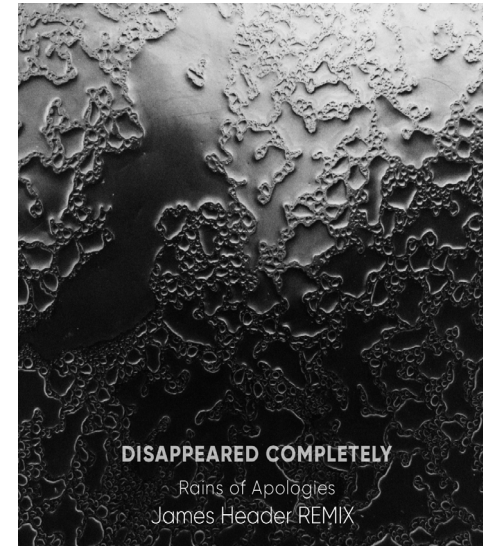

Фото із сайту genius.com

Картина «Алегорія з Венерою і Амуром» Аньоло Бронзіно

Цю алегорію замовив художнику герцог Козімо I Медічі як подарунок французькому королю Франциску I. Символіка цієї чуттєвої сцени не піддається однозначному тлумаченню. Венера, цілує свого сина Амура, тримає в одній руці яблуко, а в іншій – стрілу. Цей центральний образ звичайно пояснюють як алегорію Любові, завжди супутньої Красі.

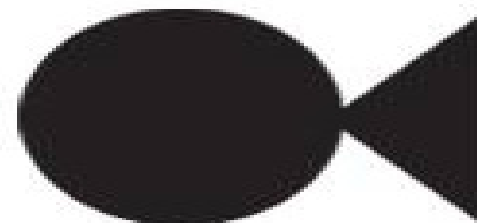
Фігуру з болісно спотвореним обличчям позаду Купідона мистецтвознавці завжди трактували як Ревнощі.

Однак у новітній час дослідники як ніби зійшлися на тому, що Бронзіно, можливо, вклав у цей образ більш узагальнений сенс. Хлопчик з бутонами троянд у руках, найімовірніше, уособлює Насолоду. Фігура з миловидним дівочим обличчям може символізувати Обман. Сцена написана на тлі синього покривала, який тримають Хронос і Забуття. Зауважте, що Хронос не дає опуститися покривала негайно ж, немов кажучи: «Всьому свій термін». Венера і Амур зображені на тлі синього покривала, написаного ультрамарином, найдорожчої в той час фарбою.

Композиція полотна багато в чому нагадує картини, які Бронзіно створював для майстерні гобеленів Козімо Медічі. Це дає дослідникам деякі підстави вважати, що ця алегорія могла бути виконана в якості своєрідного «етюду» до нині втраченого гобелену.

Реклама

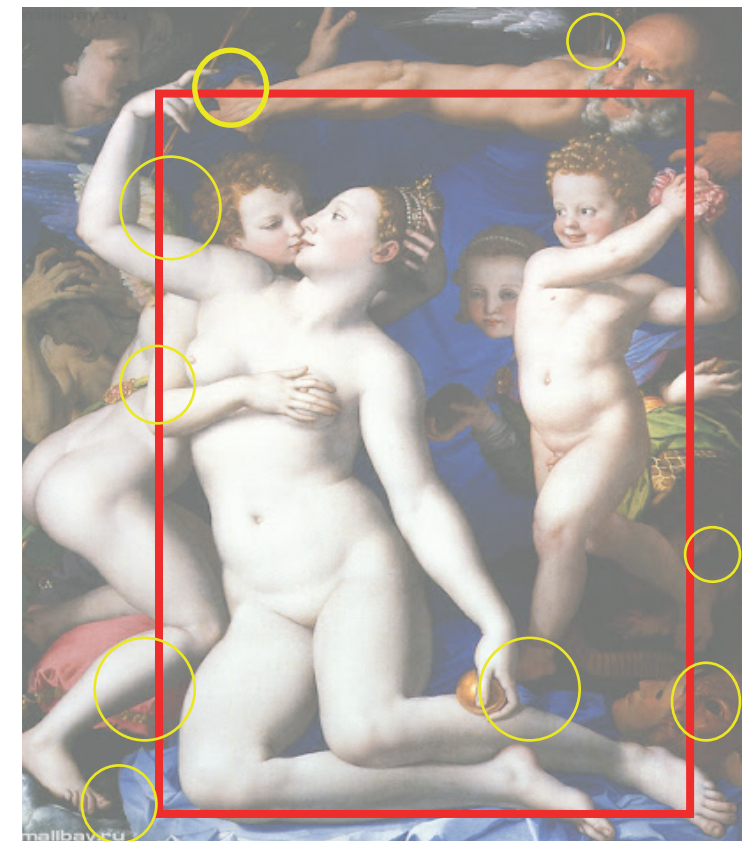

projects

Лекції, виставки, творчі вечори та майстер-класи про мистецтво

1. У центрі картини Купідом обіймає свою матір Венеру зовсім не, як син, - це алегорія кохання.
 2. Цього старого чоловіка в правому куточку картини прийнято вважати Хроносом, на плечах якого пісочний годинник, - алегорія часу.
 3. У верхньому правому боці знаходиться Правда, яка бореться за сине полотно, що символізує плинність (з приводу цієї трактовки зображеного ще немає точно визначеної думки).
 4. Жінка, яка рве на собі волосся - алегорія ревнощів, адже це невід'ємна частина кохання.
 5. Дівчинка в тілі змії - алегорія брехні, частого супутника кохання.
 6. Маленький хлопчик Путто - алегорія задоволення, а троянди в його руках - символ Венери та алегорія пристрасності, краси та бажання.
- Картина дуже насичена деталями, оку ніде відпочити, але я ж не просто так зобразила жовті кружечки, ними позначені місця, до яких слід пильніше придивитися і всі вони могли б обтяжувати картину, але через те, що деталі розміщені мимовільною рамкою картини легко споглядати.
 - Ви можете побачити, як кінцівки персонажів складають рамку, грубо кажучи, якби художник не зобразив руку Хроноса картину було б сприймати важче, а через усі ці композиційні прийоми другорядне, ніби підпорядковується головному і створює цілісну картину.

Анна Пашинська

Зображення картини взяті із сайту arts-dnevnik.ru

«Погроза Амура» Етьєна Моріса Фальконе

Популярна скульптура, що розійшлася Європою в першій половині XVIII століття. Майже кожен із французьких скульпторів цього періоду одночасно працював у різних жанрах - і в історично-міфологічному, і в портретному. Їх відношення до панувальних стилів - рококо та неокласицизму - також було досить вільним. «Один і той же майстер з легкістю переходив від витончених статуєток в стилі рококо до монументальних неокласичних композицій» - Бурдель Є. А.

Улюблений сюжет майстрів епохи рококо - зображення божества любові - купідона. Крилатий малюк приклав палець до губ, запрошуючи тримати в таємниці його прокази. Його особа напівсерйозна, на обличчі ледь помітна посмішка. Ще одна інтер'єрна скульптура в ряду характерних для середини XVIII століття.

Однак, реалістичні лінії тіла, пластичність і складна поза, вказують на безсумнівний талант автора, а також на те, що художнику тісно в рамках вигадливого рококо...

Реклама

Курс гончарної майстерності в арт-студії
«Ліхтарик» - це десять захопливих занять під
керівництвом досвідченого майстра

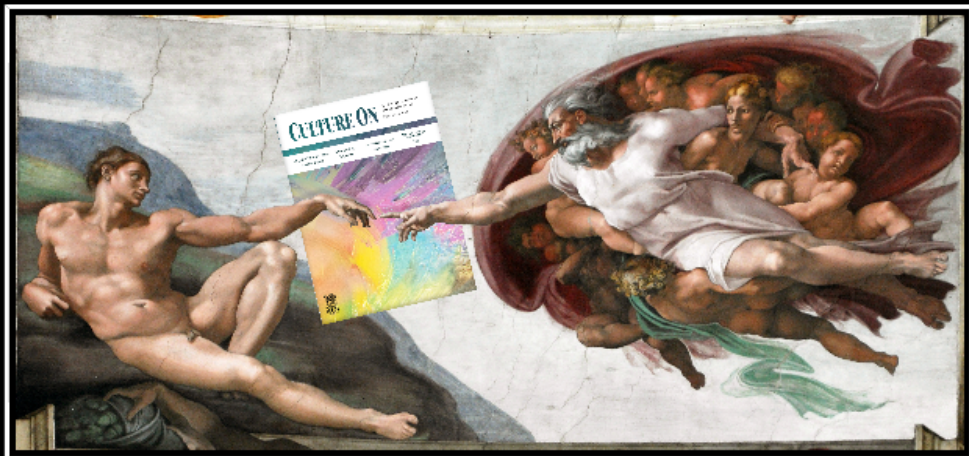

Скульптор зобразив одного з богів - Амура в образі дитини.
1. Амур приклав палець до вуст, наби він закликає мовчати про щось. Проте про що може мовчати бог, який володіє чужими серцями.
2. У цей же час його рука тягнеться до сагайдаку зі стрілами. Вірогідно, Амур помітив нову ціль і гтовий вразити її стрілою кохання. Жести амура можна пояснити двома способами (можливо, їх більше): перше, про кохання слід мовчати, щоб не викликати заздрість у тих, хто його не пізнав; друге, ніхто не знає, коли почуття кохання наздожене людину і хто стане обраним враженого стрілою серця.

Анна Пашинська

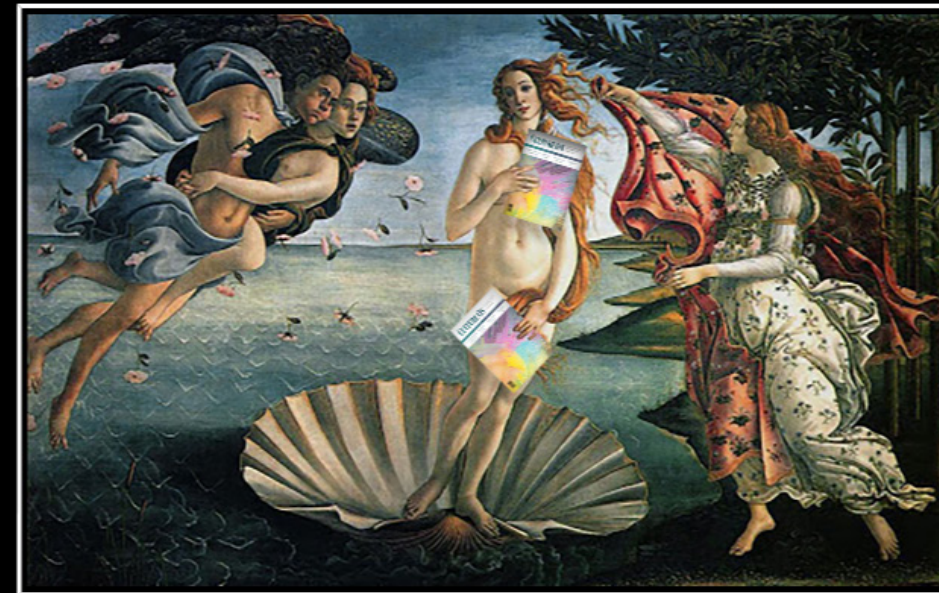
Фото скульптури взяте із сайту arts-dnevnik.ru

Створення журналу "Culture On"

Британські вчені віднайшли первинний вигляд фрески Мікеланджело Буонарроті. На жаль, це зображення зовсім не виправдало очікувань...

Народження журналу "Culture On"

Сандро Боттічеллі думав, що його картина - витвір мистецтва, а над нею знущаються редакторки якогось журналу

Дівчинка із журналом "Culture On"

Вона просто хотіла спробувати персик, проте її змусили читати журнал

Даная та журнал "Culture On"

Даная чекала на Зевса, але не дочекалася...

